

ЛЮЛКА

ВЕСТНИК ЗА НАШИТЕ ДЕЦА

Редакцията и Администрацията на „ЛЮЛКА“ се намират на Булевард Дондуков № 56

ДЕЦАТА И СВЕТА

Телеграфите, железниците, параходите, аеропланите и балоните направиха света много малък. Земята не е вече безкрайна, пътуване около цялото земно кълбо може да се направи само за няколко дена. Хората могат през време само на няколко мига да се споразумеят, пък ако ще би да се намират на две противоположни точки на земното кълбо; да са срещуположни или антиподи, както се наричат в науката така стоещите лица.

Ето затова с право може да се каже, че земята, че света стана по-малък, по-тесен.

Но пък тъкмо поради тия улеснения за пътуване и за сношаване, с още по-голямо право може да се каже, че сега света стана по-широк, по-сложен, по-разнообразен. Ние вече не знаем само за това, което е станало само в селото ни

или в града ни вчера или завчера, а и това, което е станало и става в Лондон или Париж. Ние не се наскърбяваме от нещастията само на тия, които виждаме всеки ден, но и от разорените от землетресения или от други напасти жители на много далечни земи. А, най-главното, ние в нашите работи и мисли не се осланяме само върху това, което можем сами с големи усилия да обмислим, а и върху това, което са измислили, изнамерили и направили хората в целия свят.

Тоя сложен живот налага не само на възрастните, а и на децата и на младежите внимателно да следят какво става из целия свят, какво става в пределите на цяла майка България.

Макар и да сме още невръстни, ние, във века на телеграфа, на пощите и на аеропланите, не е простишно да си представяме, че небето се свършва там, дето

очите ни виждат, че се допира до някой рид или планина.

Ние още от малки трябва да разширяваме кръгозора си, да искаме да узнаваме, какво става, какво се мисли, какво се учи и далече зад нашите планини, зад тия ридове, които виждат нашите очи.

За тая цел новото време налага и вестници не само за големите, а и за децата.

Тоя вестник ще свързва децата с всички покрайнини в България, ще им донася по главните събития от целия свят, ще им принася това, което е хубаво и което е нужно из областта на всички отрасли на живота.

Такава е задачата на нашия вестник „Люлка“. Той скоро ще стане за нашите млади читатели това, което са големите ежедневници за бащите им.

МЕДЕН ИВАНЧО

Майката му на Иванча работеше нещо на двора. Иванчо отвори тихо долапа, взема паницата с меда, намаза едно голямо парче хляб и излезе да го изведе на скришно.

Тяхната къща бе на край селото: зад тях имаше ливади, зад ливадите гора, зад гората гора и зад гората пак гора.

Иванчо отиде към гората, като ядеше медения хляб. Но колкото и да ядеше, хляба не се свършваше а ставаше по-голям. И Иванчо се вървеше и се ядеше.

— До като не изям тоя хляб — казваше си той, — нема да се върна в къщи. Отведнъж, пред Иванча изкочи едно зайче.

— Иванчо, Иванчо!...

— Какво зайчо?

— Дай малко хлябце.

— Не давам.

— Дай, че ще ти го взема на сила.

— Баща ми е ловец, има пушка като топ, ще гърмне, ще те убие.

Зайчето се уплаши и побягна.

Иванчо пак тргна и пак заяде медения хляб.

Ето ти и мечката.

— Иванчо, Иванчо!

— Какво, мецо?

— Дай ми малко меден хляб, че ще те изям.

— Баща ми е ловец, има пушка като топ, ще гърмне, ще те пребие.

Мечката се уплаши, духна и побягна.

Иванчо пак тргна. Макар че го достраше, но хляба му се недояден стоеше.

Той лапаше бързо и вървеше.

Ето ти вълка.

— Иванчо, Иванчо!

— Какво вълчо?

— Дай ми малко меден хляб или ще те изям.

— Ще ме изядеш ли? Баща ми е ловец, има пушка като топ, ще гърмне, ще те убие.

Като чу вълчо думата „пушка“, подви опашка и бегаше.

Иванчо пак върви и пак яде.

Ето ти лиса.

Иванчо, Иванчо!

— Какво лисо?

— Дай ми малко меден хляб да нося на лисичетата, или ще те изям.

— Ще ме изядеш ли? Баща ми е ловец, има пушка като топ, ще гърмне, ще те убие.

Лиса като чу думата „пушка“, подви опашка, наведе смилено глава и офейка.

Гледа Иванчо, хляба му по-голям станал.

Ще вървя до като го изям.

Ето ти едно врабче.

— Иванчо, Иванчо!

— Какво има врабченце?

— Дай ми една медена трошица или ще ти изкълва окото.

— Баща ми е ловец, има пушка, като топ, ще гърмне да те убие.

— Баща ти нема никаква пушка, аз го познавам. Той кърпи обуца и нема време да ходи на лов.

Врабчето викна високо. Чу мечката

рече „бау“, чу вълка рече „ау“, чу лисана рече „кяу“, чу зайчо рече „яу“ — цялата гора гръмна.

И отведнъж около Иванчо изкочиха и зайчо и меца и вълк и лиса.

Иванчо тргаше да бяга, те тргаша след него.

— Или медения хляб, или ще те изядем.

— Олеле, — извика Иванчо, — нема ли някой да ме отърве.

Отведнъж от нейде долете една малка пчела.

— Какво има Иванчо!

— Загинах си пчелице, спаси ме.

Зазумте пчела, разлюти се.

— Чакайте да ви науча. Тоя мед аз за Иванчо съм събирала, а вие искате да му го изядете.

И почна пчелицата да жили кого де свари. Зайчо по ухото, меца по челото, лиса по опашка, вълчо по езика.

Разбягаха се зверовете кой на къде види.

Иванчо бе спасен.

— От къде взе тоя мед — попита го пчелата.

— Откраднах го от долапа.

— Зам — рече пчелата — за дето краднеш и тебе ще жилна.

Тя се залепи на омаканата Иванчова буза и го жилна хубаво.

Иванчо се върна тичешком назад. Бузата бе му отекала като цял самун хляб.

Елчо.

